

Aldott Pünkösöd ünnepet kívánunk minden kedves testvérünknek!

Igehirdetés

Olvasandó: Lukács 24,50-53.

Textus: Lukács 24,51.

Kedves Testvérek! Kedves Gyülekezet!

Hálát adtunk Istennek az elmúlt napokban az ünnepek sokaságáért, hiszen szinte egyikből érkezünk a másikba. Nem régen múlt el húsvét, vasárnap pedig az édesanyákért adtunk hálát. Idén talán az egymást követő több ünnep halványítja el a mennybemenetel megváltó tényét. De sajnós akkor is elhalványul ez a mennybemenetel ünnep, amikor későn van húsvét, hiszen rögtön utána anyák napja szokott lenni, de 5-6 hetet kell várni pünkösdre. Itt sokszor elszoknak az emberek az ünnepléstől, és a hétköznapiakba szürkül ez az ünnep. Megfogalmazódik a kérdés: egyáltalán miért van szükség az ünneplésre? Miért kell megmaradnia?

Kérdés ez amiatt is, hogy Jézus más cselekedeteit sem ünnepeljük. Nyilván a születésnapját a negyedik századtól ünnepli a keresztyénség, a nagypénteki kereszthalálát kezdettől fogva, a húsvéti feltámadását az első úrnapi óta megünnepli a keresztyének, és aztán a pünkösöd nagy, egyházi megemlékezés. De vajon miért kell erőltetni ezt a hétköznapra eső ünnepünket, a mennybemenetelt? Hiszen nem ünnepeljük azt a napot, amikor Jairus lányát meggyógyította az Úr, pedig azon a napon még a vérfolyásos asszonyt is meggyógyította.

Kedves Testvérek! Azért van szükség a mennybemenetel ünnepének napjára, mert ez is készít bennünket a pünkösdi csodára. Innen már csak 10 napot kell visszszámolni, és a Szentlélek kitöltéséért adunk hálát. Hogy lesz számunkra aktuálissá egy régmúlt cselekedet, az, hogy Jézus elvált az övéitől, és fölemeltetett a Mennybe? Azt kell látnunk, hogy a sokféle kérdés van az emberek szívében, egy részére megkapjuk a választ, más részére pedig majd csak odaát az Örök Életben kapunk feleletet.

Az első ilyen kérdés, ami ott van óhatatlanul az embernek a szívében, hogy

I. hová is megy el az Úr Jézus? Hová tűnik el a tanítványok szeme elől? A felelet nem is olyan egyszerű, mint gondolnánk. Hamar rávágjuk a választ, amit a kezdő énekben énekeltünk: „A Krisztus Mennybe felméne”. Igen ez így van, mennybe ment, de sokan tévednek, mikor az égre nézve keresik a mennyet. Cseri Kálmán egyik igehirdetésében arra figyelmeztet, hogy Jézus úgy tűnik el a tanítványok szeme elől, mint mondjuk ahogyan egy repülőgép egyre inkább kisebbé válik az ember szeme elől, aztán végül annyira apró, hogy már nem látni, és eltűnik. Jézus úgy tűnik el a tanítványok elől, hogy felhő fogja körül őt, és felhő takarja el a tanítványok szeme elől. Emelkedik az Úr Jézus, de nem nézhetik végig azt, amíg a mennybe fölmege, hanem azt kell látni, hogy miközben az Ő élete a tanítványok közelségéből elkezd emelkedni, aközben oda tér vissza az Atyai házba, ahonnan azon az első karácsonyi alkalmon eljött. Szeretett Testvérek! Olyan nagy csoda ez, hogy ott van a tanítványok között három esztendeig, ott tölti a földi életben 33 esztendeig az ő létét, és aztán egy felhő és eltünteti a tanítványok szeme elől. A felhő többször visszatér, mint momentum, aki mint egy égi jelenségként valakit elválaszt mások szeme elől. Illést az a bizonyos tüzes szekér ragadja el, és aztán nem látják többé. Hiába próbálja az ő utódja, Elizeus megragadni a palástját, a palást a kezében marad, de Illés eltűnik az ő szeme elől.

Kedves testvérek! Higgyük el, hogy Jézus elmenetele sem egy ilyen tűnő képződmény, hanem egyszerűen elzárja az utat az Úr Isten a szemek látványa elől, és az elől a másik dimenzió elől, ahová Jézus eltűnik. Nem valami magasságba, ahova már a szemünk nem lát el, nem oda vitetik az Úr Jézus, hanem Isten az Ő jobbára ülteti. El szoktuk mondani a hitben hazatért szereteteinkkel kapcsolatban, hogy higgyük el, hogy Isten egyik kezéből áttette a másikba. Isten betölti ezt az egész világot a mindenhatóságával. Akit hazaszólt -"még ma velem leszel a Paradicsomban"-, azt átteszi az Ő jobb kezére, és oda emeli magához. Mi pedig itt maradunk az Istennek másik kezével terelgetett földi úton. Innen odaára nem látunk, és ez nem kilométerekben mérhető távolság, nem mérföldekben, nem a szem jó látásában vagy éppen a rossz látásunk miatt nem látjuk, hanem azért mert egy másik dimenzióba került. A mennyei, isteni létből eljön a földi létbe, ahol Isten szintén terelgeti, pásztorolja az övéit. Jézus oda ment vissza. Kedves Testvérek! A "Hová?" kérdésre nem tudjuk a pontos választ. Egyet tudunk, amit vall a hitvallásunk, mert az Ige teljességéből ez jön elő, hogy Isten az Ő Fiát, ahogyan föltámasztotta, utána megdicsőítette és örök dicsőségbe emelte magához. De ez a "Hová?" nem jelenti azt, hogy itt hagy bennünket. Ezzel már itt vagyunk a következő kérdésnél:

II. miért ment el tőlünk? Miért hagyott itt bennünket? Miért ment a Mennybe?

Nem azért, hogy hűtlenül itt hagyjon bennünket. Nem azért, mert nem vagyunk már neki fontosak. Inkább azért, mert földi küldetését betöltötte, meghalt értünk testben, föltámadt, hogy a föltámadása a mi zálogunk legyen. Viszont ha az Úr nem megy vissza a Mennybe, és nem jön el a Szentlélek, akkor az Úr egyszerre csak egy-egy emberrel, vagy egy-egy csoporttal tudott volna beszélni. De így, ahogy majd hallunk róla, lelke által egyszerre tud mindenkivel. Jézus azért megy vissza az Atyához, mert betöltötte itt ebben a földi létben a küldetését, és mert az Atyával addig is megélte minden napon azt az egységet, amit mi csak vágyva vágyunk, és majd egyszer az Örök Életben élhetünk meg. Hiszen Jézus imádkozott akkor is, mielőtt megsokasította az 5000-nek a kenyeret, vagy mielőtt föltámasztotta Lázárt, sorolhatnánk. Magányosan imádkozik a hegyen mielőtt vízen járva megy a tanítványokhoz. Kedves testvérek! Jézus nem itt felejtett bennünket, nem valami mást érzett fontosnak, hanem betöltötte a küldetését, és visszament abba a dicsőségbe, ahonnan eljött. Ha arra gondolunk, hogy mennyire fontos nekünk a Jézussal való együttlét, mennyire hisszük és valljuk, hogy most is "Itt van Isten köztünk, jertek Őt imádni" ahogyan az énekben énekeljük, egyikünk sem gondolhatja azt, hogy Jézus magunkra hagyott volna. Az történik, hogy a tanítványait meglátogatta még abban a negyven napban, a feltámadása után már nem kötötte őt a fizikai lét, már be tudott menni a bezárt ajtókon, ablakokon belülré, és amikor elvégezte ezt a küldetést akkor visszament az Atyához. Olyan nagy csoda, amit ezzel jelez, hogy lehet menni ebből a földi létből a mennybe. Át lehet kerülni egy másik dimenzióba, ami között nincs átjárás ebben a földi életben. Ugye a gazdag és Lázár történetéből jól tudjuk ezt. Ábrahám ezt mondja, hogy nem lehet onnan ide, vagy innen oda átmenni földi halandónak, de lehet akkor, hogyha hazahív bennünket az Úr. És azzal, hogy Jézus visszament az Atyához, átlépett egy másik dimenzióba, ahova a mi szemünk nem lát el, azzal jelzi, hogy mi is oda mehetünk. Nekünk is van utunk a Mennybe.

Kedves Testvérek! Fogadjuk el ezt a csodát a mi Urunktól, hogy van menetelünk az Atyához nekünk is, mint ahogy Ő felment. Ha erre gondolunk, akkor

III. nem kell attól tartani, hogy mi lesz velünk. Mi lesz itt velünk nélküle? Mert a kérdésre az a válasz, hogy nem vagyunk Krisztus nélkül. Most is jelen van, most is itt van velünk. Szeretett Testvérek! Ha ezt elfogadjuk, akkor megérezzük, hogy igazából mi is történt kétezer évvel ezelőtt azon az áldozócsütörtökön. Miért mentek el – valószínűleg az angyalok vigasztalása, bátorítása után – örömmel a tanítványok Jeruzsálembé, hogy imádkozzanak? Azért mentek el Kedves Testvérek, mert megértették, hogy ha ők imádsággal kérik, és várják az Urat, eljön, és mindnyájukkal ott lesz. Mindnyájuk életében jelen lesz Jézus. Ez a Szentlélek általi jelenlét. Jézus nem itt hagyja az övéit, hanem egy másik létformában, lélekként jön el. Hiszen ugyanaz a Szentháromság istenség jön el pünkösdkor, és 10 nap múlva ezt ünnepezzük, erre emlékezünk. Aki eljött karácsonykor testben, ugyanebben, a már dicsőséges testében visszamegy az Atyához, és pünkösdkor újból eljön, hogy betöltse ezt az egész világot a maga jelenlétével. Beszéltünk arról a Bibliaórákon, hogy egyszerre csak eggyel tudott volna Jézus csodát tenni, vagy egy-egy közösséggel. Így pedig minden egyes településen, minden egyes helyen, ahol ember él a földön, az Isten lelke betöltve ezt a világot, ott tud lenni. Szeretett Testvérek! Ezt kell nekünk ünnepeznünk ebben a szürke hétköznapban, áldozócsütörtökben: az Úr Mennybemenetelét, mert ez a haszna megvan 2000 év távlatából is. Testben ugyan visszament az Atyához, lélekben pedig újra eljött. Ez a csoda, amiben az Úr szétosztja magát az övéi között, ez testben nem történhetett volna meg. Bár úgy is megtörtént, ugye tudjuk az Utolsó Vacsorán szétosztva a kenyeret, körbeadva a kelyhet szétosztotta magát. „Ez az én testem, ez az én vérem” Nyilván ez a lelki táplálás, de egyúttal egy megerősítés, melyben az Úr jelenléte, amelyben mindenkor velünk van, akkor is mikor az Úri Szent vacsorát nem tudjuk magunkhoz venni.

Viszont átélhetjük, hogy Krisztus jelenlétét testileg is: hogy szinte átölel, megfogja a kezünket, kiemel a mélységből, mint ahogy Pétert kihúzta a habok közül. Sok-sok embert megszabadított szenvedélyek rabságaiból, más embertelen körülményekből kivett, aközben a lélek által a szívünkbe jön, és szívből indítja azokat a gondolatokat, azt a vezetést, amivel mi is tudunk tovább menni. Azt az útmutatást, amivel odatalálunk az Atyai házhoz, mint ahogyan a tékozló fiú hazatalált. Ahogyan mi is rá tudjuk magunkat nem magunkat venni, hanem őáltala vezetve el tudjuk fogadni, hogy a mennyei dolgokkal kell foglalkoznunk, és hogyha ezekkel a mennyei dolgokkal foglalkozunk, akkor lesz miénk az Örök Élet.

Kedves testvérek! Ma is éreznünk kell, és évről évre ezt kell ünnepeznünk, hogy nem tudjuk mikor, de biztos, hogy eljön az Úr. Eljön azért, hogy magához emeljen, mert azzal, hogy fölment a mennybe, megnyitotta nekünk is az eget. Azzal, hogy ott van a Szent Atya jobbján, azáltal közbenjár, hogy mi is odataláljunk, hogy el ne tévesszük ezt az utat, nehogy másért földadjuk a mennyei utunkat. S végül Szentlelkét küldi el közénk, hogy magát szétosztva nekünk adja azt az Örök Dicsőséget, amit Ő a kereszten mindannyiunk életéért megszerzett. Kedves Testvérek! A Mennybemenetel ünnepe nem az elhagyásnak szomorúsága, hanem a Jézussal lételünknek, és lélekben ittlévő Urunk jelenlétének mindenkori örök ünnepe. Adjunk érte hálát ezen a mai Áldozócsütörtökön is.

Ámen

Elhangzott az áldozócsütörtöki istentiszteleten
Vladár István lelkipásztor igehirdetésében

Felhívás Konfirmandus Találkozóra

Gyülekezetünk konfirmandus találkozót szervez, melyre szeretettel hívunk és várunk minden olyan kerek évfordulós testvérünket, akik 5,10,15,20... stb. évvel ezelőtt konfirmáltak. Akiket tudunk, az anyakönyvből kigyűjtöttünk, és ők azóta levélben meghívást kaptak. Azonban sok olyan testvérünk van, akik más gyülekezetben részesültek a konfirmációi áldásban, őket szeretnénk így az újságon keresztül elérni. Kérjük, jelentkezzenek az alábbi telefonszámon: 06-29-414-525 vagy személyesen Monor Ady Endre út 74. szám alatt, esetleg monor.kistemplom@gmail.com e-mail címen.

Az ünnepi alkalom 2016. május 16.-án, pünkösdhétfőn lesz a monori Református Kistemplomban. A 10 órakor kezdődő ünnepi, úrvacsorás istentisztelet után egy kis szeretetvendégségre és kötetlen beszélgetésre várjuk a régen és a közel múltban konfirmáltakat egyaránt. Mindenkit szeretnénk megajándékozni egy jubileumi konfirmációs emléklappal.

Áldáskívánással: a Gyülekezet Presbitériuma

MEGHÍVÓ

Monor-Kistemplomi Református Egyházközség Pünkösd heti alkalmai:

Az úrvacsora-előkészítő alkalmaink 2016. május 9–14. között minden este 6 órakor kezdődnek. Szolgál: Vladár István lelkipásztor:

Ki is a Szentlélek?

*„Isten lélek, és akik Őt imádják, szükséges, hogy lélekben és igazságban imádják.”
(János 4,24.)*

Május 15. Pünkösdvasárnap:

reggel 8 órakor Monorierdőn úrvacsorás istentiszteleten szolgál: Lénárt Tibor beosztott lelkész

délelőtt 10 órakor Monor- Kistemplomban úrvacsorás istentiszteleten szolgál: Vladár István lelkész,

(Mindkét istentiszteleten - jó hagyomány szerint, s ha Urunk engedi - a konfirmandusok fogadalomtételére, megáldására, és első úrvacsoravételére kerül sor.)

Május 16. Pünkösdhétfőn:

reggel 8 órakor a monorierdei istentiszteleten igehirdetéssel szolgál: Lénárt Tibor beosztott lelkész

délelőtt 10 órakor Monor- kistemplomban úrvacsorás istentiszteleten szolgál: Kovács Gergő II. éves teológus, a jubiléumi konfirmáltakat megáldja: Vladár István református lelkész

Az ünnep délutánjain házi úrvacsoraszervezés előzetes megbeszélés szerint.

Szeretettel hívunk és várunk minden testvérünket alkalmainkra.